

kommer derimod ikke Tredjemand til Skade, naar han hverken vidste eller burde vide, at Godset var Kommittentens. Naar de tre Udkasts Affattelser af § 55, 2det Punktum ere noget indbyrdes afvigende, skyldes det de andetsteds omhandlede Forskelligheder i de tre Landes Lovgivninger med Hensyn til Konkurs og Tvangsakkord, jfr. det herom ved § 47 bemærkede.

§ 56.

I § 4 er det som Særkende for Kommissionæren udtalt, at han afslutter Aftalen med Tredjemand i eget Navn, saa at han selv hæfter for den. I nogle Retsforfatninger indrømmes der Tredjemand Ret til, naar Aftalen ikke opfyldes af Kommissionæren, under visse Betingelser at holde sig til Kommittenten. Anerkendelsen heraf vilde ganske stride mod den i de skandinaviske Lande herskende Opfattelse; der ses ingen Grund til at give Tredjemand, som har taget Kommissionæren som sin Skyldner, tillige en Ret mod Kommittenten. Det udtales derfor i § 56, 1ste Stykke, at ved Aftale, som Kommissionæren for Kommittentens Regning, men i eget Navn indgaar med Tredjemand, erhverver denne kun Fordringsret mod Kommissionæren, ikke mod Kommittenten. Sætningen er udtalt ubetinget og omfatter altsaa ogsaa det Tilfælde, at Tredjemand ved Aftalens Indgaaelse vidste, at Kommissionæren handlede for Kommittentens Regning.

Medens den i § 56 først udtalte Sætning i dens Almindelighed utvivlsomt er gældende dansk Ret, har man dog i en enkelt Retning næret Tvivl om dansk Rets Stilling. Det er undertiden i Theorien blevet antaget, at Tredjemand, naar Kommissionæren er kommen under Konkurs uden at have opfyldt sin Forpligtelse, fremfor Kommissionærens andre Kreditorer skulde have Ret til det Krav paa Dækning, som Kommissionæren muligvis maatte have overfor Kommittenten. Den til Grund for Reglen i § 56, 1ste Stykke liggende Betragtning maa føre til, at en saadan Fortrinsret ikke anerkendes; der ses ingen Grund til, at den

tilfældige Omstændighed, at Kommissionæren muligvis endnu har et Dækningskrav overfor Kommittenten, skulde komme Tredjemand til gode. Det udtales derfor i § 56, 2det Stykke, at Tredjemand ikke overfor Kommissionæren eller dennes Konkursbo kan støtte nogen Ret derpaa, at Kommissionæren har Krav paa at faa Gods eller Penge af Kommittenten til Opfyldelse af Aftalen. Det bestemmes i Forbindelse hermed tillige, at Tredjemand ikke heller kan støtte nogen Ret derpaa, at Kommissionæren har faaet Dækning fra Kommittenten; saadan Dækning, som Kommissionæren har fri Raadighed over, maa eventuelt i hans Konkursbo tilkomme samtlige hans Kreditorer. Hermed er naturligvis ikke benægtet, at Aftaler mellem Kommittenten og Kommissionæren om en bestemt Anvendelse af tilsendte Penge eller Varer ere bindende efter almindelige Regler og følgerigt ogsaa kunne komme Tredjemand til Gode.

§ 57.

Medens det i § 53 er udtalt, at det af Indkøbskommissionæren for Kommittentens Regning erhvervede Gods tilhører Kommittenten, findes der i Udkastet ikke nogen Udtalelse om, hvem den Fordringsret tilhører, som ved den af Kommissionæren for Kommittentens Regning indgaaede Aftale er erhvervet mod Tredjemand. I Danmark og Norge hævdes det, at Fordringen, hvad enten Talen er om en Fordring paa Købesummen for solgt Gods eller om en Fordring paa indkøbt Gods, er Kommittentens, men at der tilkommer Kommissionæren en udstrakt Beføjelse til at raade over den i Forhold til Skyldneren. I Sverige gaar Opfattelsen ud paa, at Fordringen er Kommissionærens, men at Kommittenten, da Fordringen dog er erhvervet for hans Regning, maa have et vist Krav paa den, og at den i Kollision med Kommissionærens Kreditorer, navnlig i Tilfælde af Kommissionærens Konkurs, regnes for Kommittentens. Man har ment ikke at burde tage Standpunkt til denne theoretiske Strid, men at maatte overlade dens Afgørelse til Videnskaben. Om de Lovregler, som prak-